

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2017. december 31.
(vasárnap)**

Horváth Géza

HÁLAÁLDOZAT

Énekek: 146,1,4; 280

Alapige: 1Móz 4,1-13

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk, mulandóság alá rekesztett emberek vagyunk, de köszönjük, hogy arról a hűségről énekelhettünk, amely megmarad örökre; ahogyan a Zsoltáros is megírta: igazsága, hűsége megmarad mindörökre. Múló időnkben ez a mi egyetlen reményünk, vigaszunk, Urunk, hogy ebben a teremtett világban van valami állandó, ami nem fog megszűnni, amely nem fog elmúlni. Sőt, inkább ki fog teljesedni, és mi is majd láthatjuk színről színre ezt az igazságot és ezt a hűséget, amelyet most mulandóság alá rekesztve, emberi testünkben csak rész szerint ismertünk és homályosan láttunk.

Hadd köszönjük meg Neked, ezt a mögöttünk lévő esztendőt, amikor megálunk annak utolsó napján, utolsó alkalmain, gyülekezeti közösségben.

Kérünk Téged, hogy ma is szenteld meg a mi alkalmunkat jelenléteddel, és ebben a jelenlétben, miközben hangzik az ige, Te fejtsd meg nekünk annak személy szerint egyen-egyenként számunkra szóló üzenetét. Hadd legyen a Te néped boldog ezen a mai napon, aki igével él, aki le tud borulni, hálát tud adni, hogy nem bűneink szerint cselekedtél velünk, hanem irgalmad és igazságod szerint. Kérünk, hogy Te fakaszd fel szívünkben ezt a hálát, mert magunktól ez sem megy, erre sem vagyunk képesek.

Szentlelked áldott munkáját kérjük azért, Urunk, adj most Hozzád térő szívet, szent indulatot, és felfakadó hálánkból kérünk, hogy a Te neved, nagyságod dicsőíttessék.

Ámen.

Igehirdetés

Isten igéjét hallgassuk meg a tegnapi és a mai napra kijelölt ószövetségi igeszakasz verseiből. A Mózes 1. könyve 4. fejezetének első 13 versét olvasom: „*Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, a ki fogad vala méhében és szüli vala Kaint, és monda: Nyertem férfiat az Úrtól. És ismét szülé annak atyjafiát, Ábelt. És Ábel*

juhok pásztora lőn, Kain pedig földművelő. Lőn pedig idő multával, hogy Kain ajándékot vive az Úrnak a föld gyümölcséből. És Ábel is vive az ő juhainak első fajzásából és azoknak kövérségéből. És tekinte az Úr Ábelre és az ő ajándékára. Kainra pedig és az ő ajándékára nem tekinte, miért is Kain haragra gerjede és fejét lecsüggeszté. És monda az Úr Kainnak: Miért gerjedtél haragra? és miért csüggesztéd le fejedet? Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta. És szól s beszél vala Kain Ábellel, az ő atyjafiával. És lőn, mikor a mezőn valának, támadta Kain Ábelre az ő atyjafiára, és megölé őt. És monda az Úr Kainnak: Hol van Ábel a te atyádfia? Ő pedig monda: Nem tudom, avagy őrizője vagyok-é én az én atyámfiának? Monda pedig az Úr: Mit cselekedtél? A te atyádfiának vére kiált én hozzám a földről. Mostan azért átkozott légy e földön, mely megnyitotta az ő száját, hogy befogadja a te atyádfiának vérért, a te kezedből. Mikor a földet műveled, ne adja az többé néked az ő termő erejét, bujdosó és vándorló légy a földön. Akkor monda Kain az Úrnak: Nagyobb az én büntetésem, hogysesem elhordozhatnám.”

Kedves testvéreim, a Bibliaolvasó kalauzunk szerint következett ez a történet, amelyet bizonyára sokan jól ismernek, mégis ritkán beszélünk róla és ritkán hangzik innen igehirdetés.

Óesztendő utolsó napján az idő múlására figyel mindenki, és ebben a történetben is szerepel a múltó idő, hiszen azt olvassuk: „*Lőn pedig idő multával*” Mi történt idő multával? Ha egyetlen mondatban kellene összefoglalni, hogy idő multával mi történt, akkor azt úgy foglalnám össze: még jobban kiteljesedett a bűn, hiszen ennek a mai szakaszunknak a központi üzenete az, hogy jobban kiteljesedett a bűn. A sötétben van azért egy reménysugár, mert a fejezet azzal fejeződik be: akkor kezdték segítségül hívni az Úrnak nevét. Olyan a kiteljesedő bűn, mint az a vírus, amely százezreket megfertőz, vagy az a járvány, amely elpusztít sokakat.

Eltelt egy bizonyos idő – mondja a Szentírás: „idő multával” – egy olyan idő, amelyről a Biblia nem ír, mert valószínűleg nem volt érdemes írni. Eltelt egy idő, amelyben eszükbe sem jutott az első embereknek – Kainnak, Ábelnek –, hogy áldozzanak az élő Istennek, hogy keressék az Ő orcáját vagy segítségül hívják; mert majd a végén fogjuk olvasni: „akkor kezdték el segítségül hívni az Urat.”

Eltelt egy idő, mely elveszett, és most, az óesztendő utolsó napján, testvérek, mi is gondoljunk arra az időre, melyet többet vissza nem lehet hozni. Arra az időre, amely elfolyt, amely kifolyt a mi kezünkéből, arra az időre, amelyben nem tettük meg azt, amit meg kellett vagy lehetett volna tenni.

Ádám és Éva gyermekeiről olvasunk, és látjuk, mennyire igaz az Isten ígéje: bűnben fogantatnak és bűnben születnek. Elbukott az édesapa és vele együtt elbukott az emberi nemzetség; vele együtt a fiak, az unokák, a későbbi nemzedékek. A bűn kiteljesedik. Majd Lámekhnél fogjuk látni, szintén ugyanebben a fejezetben, amikor azt mondja: megütötte valaki ezért megölte. Lehet, hogy valaki csak pofon vágta, de ő azt mondja: embert öltem. Ha hétszeres a bosszú Kainért, hetvenhét-szeres Lámekhéért. Micsoda folyama ez a bűnnek, mint amikor a folyó megárad és elönt, elpusztít mindent és romba dönt házakat! Így látjuk ebben a mai igeszakaszunkban, hogy idő multával megnövekedik a bűn.

Nemcsak idő múlásáról szól a Biblia nekünk, hanem az idők teljességéről: az idők teljességében Isten kibocsátotta az Ő Fiát, aki szűztől született, hogy megálítsa ezt a folyamatot, hogy feltartóztassa a bűn áradatát és megváltsa az Ő népét. Úgy kezdődik ez a mai igeszakaszunk, hogy Éva gyermeket szül és azt a nevet adja neki, hogy Kain, mondván: nyertem férfit az Úrtól. Lehet, hogy arra gondolt Éva, hogy ő lesz a megígért mag, de nem lehetett ő, mert úgy kezdődik a történetünk: és ismerte Ádám az ő feleségét, Évát. Az új fordításban egyes helyen úgy van: vele hált. Tehát, nemcsak asszony magva Kain, hanem férfinak magva is – így nem lehetett ő a Szabadító. Lehet, hogy Éva ezzel a reménnyel indult. Kain földművelő, Ábel pedig pásztor volt.

„... és idő múltával” – nem baj, ha elmúlt ez az idő, de legalább idő múltával elkezdtek az Urat keresni. Milyen jó lenne, ha minél hamarabb kezdenék az emberek keresni, de legalább idő múltával visznek áldozatot az Úrnak! Itt megint nagy sötétség és sok talány van, hogy miért tekintett az Úr Ábelre és az ő áldozatára, Kainra és az ő áldozatára pedig nem tekintett?

Nézzük meg röviden, mi a különbség a kétféle áldozat között, és azt hiszem, hogy így óesztendő utolsó napján mai üzenete is lesz ennek az igének a számunkra. Mi a különbség a két áldozat között? Némelyek azt gondolják, az, hogy az egyik termény volt, a másik meg állat volt. Az egyik véres áldozat volt, a másik pedig vér nélküli áldozat volt. Itt segítségül kell hívnunk a Biblia többi igéjét, hiszen azok magyarázzák számunkra ezt a történetet, hogy mi volt a különbség közöttük. Én így fogalmaznám meg és így írtam le: Kain megépíti az ő oltárát, de azt viszi az Úrnak, amit megtermelt, előállított. Visz a föld terméséből, viszi a saját kezének munkáját. Ábel pedig – akiről a Zsidókhöz írt levélből tudjuk, hogy hit által vitt becsesebb áldozatot –, azzal áldozik Istennek és úgy megy Isten elé, amit Isten munkált és vitt véghez benne. Milyen nagy különbség a két élet között! Az egyik azt mondja: ezt én termeltem meg, ez az én orcám verítéke, a másik pedig azt mondja: hálás vagyok Istennek azért, amit Ő munkált bennem. Hit által vitt becsesebb áldozatot. Más helyen pedig a Biblia – a Máté evangéliumában –, igaznak nevezi Ábelt. Az igazság pedig nem jöhet máshonnan, csak Istentől. Igazzá nem nyilváníthat senki, csak maga Isten, aki erre egyedül hivatott és egyedül jogos.

Ez a nagy különbség: az egyik viszi azt, amit az ő saját keze munkájának tekint, a másik meg viszi azt a hálát, amit Isten iránt érez. Testvéreim, ez nagyon fontos, hogy ma nézzük meg, utolsó napján ennek az évnek, hogy állunk mi a mi Urunk előtt? Vajon azt tudjuk felsorolni, hogy mit értem el? Vajon azt, hogy mire jutottam? Vajon önmagam dicsérem-e meg vagy a szívem háláját tudom hozni az Úr elé, hogy mi az, amit Ő munkált bennem, mi az, amire Ő juttatott el engem?

Ez a nagy különbség a kétféle áldozat között, mert a Szentírás azt mondja: Isten nem azt nézi, ami a szeme előtt van. Isten nem tekint Kain áldozatára, mert csak azt látná, ami a szeme előtt van. De az Úr nem azt nézi, ami a szeme előtt van! Emlékezték arra, amikor Jézus Krisztus megáll a templomban a perselynél és nézi, hogy hogyan vetnek bele pénzt az emberek? Nem azt nézi, hogy mennyit vetnek bele, mert akkor a gazdagokat dicsérné meg, akik sokat tettek bele. Jézus azt nézi, ami a szívben van. Odaállít egy özvegyasszonyt példaként, aki beleteszi azt a két fillért, minden vagyonát, és nem tudja, hogy holnap miből fog venni kenyeret.

HÁLAÁLDOZAT

Az ő hite az, hogy rábízta magát arra az Istenre, aki a mindennapi kenyérről fog gondoskodni, mert amit hit által kértek, amit hit által Elé visztek, azt a gondviselő Isten meg fogja adni. Amikor Sámuel elmegy Isai házába, hogy királlyá kenje Izráel következő vezetőjét, akkor jönnek az atléta alkatú fiúk, és azt mondja neki az Úr: ez sem az, akit az Úr választott. Ne azt nézd, ami a szemed előtt van, mert az Úr azt nézi, ami a szívben van! A két áldozat között ez a különbség.

Testvérek, ezen a mai napon is Isten vizsgálja a szíveket. Az Isten népe pedig kéri is: vizsgálj meg engem, Uram, és nézd meg, ha van nálam a hamisságnak valami útja! Az egyik külsőségekben akar tetszelegni, formális istentiszteletet tart. Ábel pedig nem formális istentiszteletet tart, hanem valóságosan akarja imádni, szentségben és igazságban, az ő élő Istenét. A mi emberi szemünk ezt nem tudja megkülönböztetni, de Isten meg tudja.

Azt olvassuk: rátekintett Ábel áldozatára; de valakiről azt olvassuk, hogy benne az Atya gyönyörködött. Ábel áldozatára rátekintett, Jézusban viszont gyönyörködött: „Ez amaz én szerelmes fiam, akiben én gyönyörködöm.”

Nézzük tovább, hogy mi történt az igében! Azt olvassuk: mikor Kainra és az ő ajándékára nem tekintett az Úr, akkor Kain haragra gerjedt és lecsüggesztette a fejét, Isten megszólal és azt mondja neki: „*Miért gerjedtél haragra, és miért csüggesztéd le fejedet? Hiszen, ha jól cselekszel, emelt fővel járhatsz; ha pedig nem jól cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása; de te uralkodjál rajta.*” Sokan ezt az ígét megint félre szokták érteni, és eleve úgy olvassák, ahogy nincs a Bibliában. Sokaktól hallottam, akik úgy idézték: ha *jót* cselekszel, emelt fővel járhatsz, ha pedig nem *jót* cselekszel – mert ugye, a mi emberi agyunk erre van beállítva, hogy *jót* cselekedni vagy nem *jót* cselekedni, de az ige nem ezt mondja. Az ige azt mondja: ha „*jól*” cselekszel, akkor emelt fővel járhatsz, ha pedig nem „*jól*” cselekszel, a bűn az ajtó előtt leselkedik és reád van vágyódása.

Mit határozott meg Isten ebben a mondatban? Talán így lehetne inkább magyarázni: ha jól áldozol Istennek, akkor emelt fővel járhatsz, ha pedig nem jól áldozol Istennek, akkor a bűn az ajtó előtt leselkedik és reád van vágyódása, de te uralkodjál rajta. Vagy jól tiszteled a te Istenedet, vagy nem jól tiszteled a te Istenedet. Ezt ma sokan nem értik, hogy Isten meghatározta azt, hogy Őt hogyan tiszteljük. Istent nem lehet akárhogyan tisztelni. A vallásos embernek mindig csak egy fontos: hol tiszteli Istent. Aki külsőleg akarja tisztelni Istent, annak mindig az lesz a fontos, hogy hol kell Istent tisztelni. A János evangéliuma 4. fejezetében a samáriai asszony így beszél: hol kell imádkozni, mert a mi atyáink azt mondták, hogy itt kell imádkozni. Van egy hely, ahol imádkozni kell, mert az a fontos, hogy hol.

Én sok helyen szolgáltam, és amikor valahol alkalmat tartottunk, akár evangélizációt – különösen vannak olyan vidékek, ahol az emberek nem viselik el, hogy az ne a templomban legyen – ja, hát csak a gyülekezeti házban lesz? Oda nem megyünk. Miért? Mert az nem templom. A templom szent hely valóban, ha ott az Isten igéje szól. Ha Isten igéje nem szól, ugyanolyan terem, mint a többi. A templomot nem a hely teszi szentté, hanem az élő Isten jelenléte. Az élő Isten jelenléte pedig az ige szerint: ahol ketten vagy hárman az én nevemben együtt vannak. Ahol van igehirdetés és vannak igehallgatók. Hol kell imádni? Jézus megfejti az asz-

szonynak: nem az a kérdés, hogy hol imádjuk az Atyát, hanem az, hogy hogyan. Az igazi imádók lélekben és igazságban imádják az Atyát.

Mivel óév utolsó napján vagyunk, kérdezze meg tőlünk ma a Szentlélek maga: hogyan tiszteltem ebben az évben az én Uramat? Hogyan imádtam Őt? Hogyan áldoztam Neki? Egyáltalán, hogyan lehet Istennek áldozni?

Az ige megfejté nekünk nagyon világosan: „hálával áldozzál az Istennek és teljesítsd a Felségesnek fogadásaidat”.

Mit vihet ma az Isten népe áldozatul? Az ő háláját, mert megépített egy oltár, és ezen az oltáron nem Ábel báránya volt, hanem maga az Isten Báránya: Jézus Krisztus. Az Ószövetség hívői ezt a titkot értették. Akik hitben jártak, mint Ábrahám vagy Ábel, és akikről még tudunk, mert a Biblia nyilvánvalóan leírja. Sokakról biztos nem is tudunk, mert ha mindenkit leírt volna – tudjuk a Zsidókhöz írt levél 11. fejezetéből, akkor egy könyvtárnyi könyv se lett volna elég. Úgy gondolkodtak, hogy egyszer majd ezen az oltáron nem bárány lesz. Noé úgy gondolkodhatott: most a bárka ment meg bennünket a víztől, de jön majd valaki, aki az örök ítéllettől, a kárhozattól fog bennünket megmenteni, az Ő népét. Biztos vagyok benne, hogy így gondolkodott Noé, hogy a bárka egy jelkép.

Azt olvassuk az igében, hogy ez a nagy különbség: jól imádtad-e az Istent! Mert ha nem jól tiszteled Istent, akkor vigyázz, mert a bűn az ajtó előtt leselkedik és rád van vágyódása! Mintha az ige azt mondaná: ember, van valami, ami megment a rád leselkedő büntől – Isten helyes imádása, Isten helyes tisztelete, az Úrral való helyes kapcsolat, a Vele való élő közösség. De vigyázz, mert ha ez nem, akkor a bűn az ajtó előtt leselkedik, és reád van vágyódása és várja az ajtónyitást!

Testvérek, ha mi nem így tiszteljük, imádjuk, magasztaljuk az élő Istent, ha nem Neki adjuk magunkat, akkor elindulunk azon az úton, amikor az ajtó egy másik irányba kezd el nyílni. Mint a forgó ajtó az üzletek bejáratánál. Amikor az üres tér a bejárat felől van, akkor a másik felén le van zárva. Aztán forog, aztán ott van lezárva és oda nyílik, és kiléphetek és beléphetek az üzletbe. Ilyen lenne az Úrral való kapcsolat? Ha nem Isten felé nyitok, ha nem így nyitok Isten felé, akkor a bűn az ajtó előtt leselkedik.

Hollandia egyik városában található az úgynevezett Polder Múzeum, és ott emléket állítottak egy kicsi fiúnak. Amikor megépítették az első gátat a hollandok, akkor nagyon kellett figyelni arra, hogy rés ne támadjon rajta, ahol a víz betör, mert akkor az egész gát, az egész munka semmivé lesz. Ez a kisfiú csak annyit csinált, hogy az ujjával bedugott egy lyukat addig, míg jöttek a férfiak, mert ezen a lyukon keresztül elkezdett a tengervíz befolyani.

Óévi igénk hadd eszméltesse erre bennünket! Mi az a rés, ahol befolyik a világ kívánsága? Mi az a rés, ahol befolyik a világ szemlélete, a világiasság? Rettegetes dolog, testvérek, amikor valakinek Ábelként kellene áldoznia az Istennek, és mégis van egy rés, egy nyílás, ahol a bűn az ajtó előtt leselkedik! Csapkodja a gátakat; el akarja mosni, hogy öntsön el, pusztítson el, mert nem egyébert jó, hanem, hogy öljön és pusztítson. Vajon hol van az a nyílás, amit be kellene most foltozni, aminek ellent kellene állni?

Azt is olvassuk, hogy Isten számon kér. Isten számon kéri Kaint és azt mondja: hol van a te atyádfia? Ő pedig monda: „nem tudom, avagy őrizője vagyok-é

én az én atyámfia?” Hol van a te atyádfia? Valaki azt mondta, hogy ezt a kérdést úgy is lehetne kérdezni: hol van Jézus Krisztus? Én nagyon örültem ennek a gondolatnak, tudniillik azért kérdezi Isten, hogy hol van Ábel, aki a te testvéred. Hol van Ábel, aki felől úgy rendelkeztem, hogy ti egymást támogassátok, segítsétek? Hol van Ábel, akinek hordoznod kellene a terhét, meg neki a tiedet? Hol van Ábel? Mennyire beszűródött a világ! Kain azt mondja: semmi közöm hozzá; avagy őrizője vagyok az én atyámfia? Ugye látjuk, hogy megszűnt az Istennel való kapcsolatuk a bűnesetben, itt pedig megszűnik az ember és ember közti kapcsolat. Mert ez mindig összhangban van egymással. Jézus Krisztus azt mondja az Övéinek: szeresd az Urat és szeresd felebarátodat, – mert ebből az is fog következni, hogy lesz felebarátod, akit szeretni fogsz.

Hol van a te atyádfia? Hadd kérdezzem így meg ezen az utolsó napon: hogyan éltünk egymással itt a gyülekezetben? Megkérdi az Úr Jézus Krisztus: hol van? Lehet, hogy egy családtagod. Lehet, hogy egy barátod. Lehet, hogy egy ismerősöd. Hol van a te atyádfia? Avagy őrizője vagyok én? Különösen olyan világban élünk, ahol mindenki magával akar törődni. A világban ez van: el- és bezárkózik az ember. Isten pedig azt mondja az igéjében, hogy azért helyezett bennünket egymás mellé a gyülekezet közösségében, mert szükségünk van egymásra, és ezt minden alkalommal, amikor az Apostoli Hitvallást mondjuk, elmondhatja velünk: hiszem a szentek közösségét. Vagyis, hitvallási tételünk, testvérek az, amit a bűn megrontott – tudniillik megrontotta a szentek közösségét. Úgy, ahogy megrontotta a bűn a testvér és testvér közötti kapcsolatot – olyan értelemben, akik valóban vér szerint testvérek –, a bűn megrontotta azt a kapcsolatot is, amelyet olyan vér köt össze, amely a Jézus vére.

Jakab apostol is erről beszél a levelében: mikor bejön valaki a gyülekezetbe – de ugyanerről beszél Pál is – egy gazdag, annak kiterítitek a piros szőnyeget. Bejön egy szegény, arra rá sem néztek; mert hol van a te atyádfia? Jézus Krisztus pedig úgy rendelkezett, Pál apostol Rómabeliekhez írt levelének 15. fejezetét idézem: *„tartozunk pedig mi, az erősek, hogy az erőtlenek erőtlenségeit hordozzuk, és ne magunknak kedveskedjünk.”* A kaini lelkiület mindig ez: én magam létezem. Hol van a te atyádfia? Mennyire jellemző ez, testvérek, a gyülekezetünkben is! Vajon ebben az évben többeket ismertem-e meg, mint azelőtt? Én még mindig nem ismerem mindenkit, de sok mindenkit ismerem a gyülekezetben. Nyáron, a csendes-héten is ez volt az egyik célom, hogy akiket nem ismertem, azokat megismerjem. Hol van a te atyádfia? Ismerem-e az életkörülményeit? Ismerem-e a nehézségeit? Ismerem-e a terhét? És azt kell mondani, hogy nem. Pedig Isten azért rendelt mellé. A gyülekezet: Jézus Krisztus megváltott népe; de olyan megváltott népe, amely azért van, hogy ne magának kedveskedjen, hanem ajándékait a másik tag javára és üdvösségére fordítsa, nem azt nézve, hogy mit kapok én, hanem, mit adhatok én. Nem erről beszél Pál apostol? Ti szülők, ti gyermekek, ti gazdák, ti cselédek... Olyan Istenünk van, aki a megromlott kapcsolatokat helyre akarja állítani.

Kain miért érdekes a mi számunkra a Bibliában? Azért, mert megmutatja, hogy mi lakik a mi szívünkben. Miért gerjedtél haragra? Mi, magamat is beleértve, sajnos nagyon hamar haragra gerjedünk semmiségekért. Mi van a te szívedben? Jézus látja, és ezért azt mondja: van okos istentisztelet, van jó áldozás. Így mondja

a Rómaibelihez írt levélben Pál apostol: „Szánjátok oda magatokat élő és szent áldozatul, testeiteket, mint okos istentiszteletet az Istennek.”

A világ vagy a vallásos ember úgy fogalmazza meg: tiszteld az életet.

A dogmatika azt mondja: nem az életet tiszteljük; a hívő ember Istent tiszteli, aki az életet adja. Milyen nagy különbség! Nem az élet tiszteletéről van szó a parancsban, hanem az Isten tiszteletéről. Mi lehet más központi üzenete ennek az igének a mi számunkra, mint az, hogy tiszteld az Urat, tiszteld Istent – de úgy tudod tisztelni, ha magadat hozod. Úgy tudod tisztelni, ha hálás vagy. Hálás pedig akkor lehetsz, ha megtudod, hogy Isten mit tett érted. Hálásak nem azért vagyunk, mert sokra jutottunk. Hálásak nem azért vagyunk, mert ez az év nyereséges volt. Hálásak azért vagyunk, mert tudjuk, hogy mit tett értünk Isten. Amikor az ember elvenni tud csak, elvenni életet, akkor az Isten adni akar, mert minden jó adomány Tőle származik, a világosság Atyjától száll alá.

Adja meg nekünk az Úr, hogy ne védjük magunkat és mentsük úgy, mint Kain, aki nem azt mondja, hogy megállok Előtted bűnbánattal, Uram. Érdekes, hogy nem is a bűne riasztja, hanem a bűnének a következménye. A büntetés jobban izgatja, mint maga a bűn. A bűn nem izgatja, csak az, hogy Isten megbüntetett.

Testvérek, ezen a mai alkalmon, álljunk meg így az Úr előtt, hogy a bűnt és büntetését nem elhordozzuk, hanem legyünk hálásak azért, hogy Valaki elhordozta helyettünk ezt a büntetést. Valaki elhordozta véres áldozattal – ezért jött, és mi ezért járulhatunk bizalommal a kegyelem királyi székéhez.

Hadd kívánjam, hogy az Isten Szentlelke gerjessen bennünk szent indulatokat, ilyen szent érzéseket ezen a napon, és álljunk meg úgy a Golgota alatt: igen, Uram, odaszánom és odaszentelem magam. Ha nem ezt teszem, akkor a bűnnek nyitok ajtót. Ha nem helyesen teszem ezt, akkor a Sátán majd végzi a maga magvetését az életemben. Add Uram, hogy Neked éljek, Neked szolgáljak!

Imádkozzunk!

Édesatyánk, megható és nagy előttünk a Te kegyelmességed és irgalmasságod, és megvalljuk, hogy égbekiáltó az a bűn, amely látszik, és az a bűn is, amely titkos, amely nem látszik. Vannak, amit tudnak rólunk emberek, vannak, amit nem. Van, ami nyilvános és van, ami nem. Köszönjük, hogy Előtted úgy állhatunk meg, mint aki előtt leplezetlenek és mezítelenek mindenek.

Megköszönjük Neked azt, hogy igédet azért adod elénk, hogy tanuljunk belőle. Meglátjuk önmagunkat benne, mire vagyunk képesek és meglátjuk benne a Te szent lényedet: szentségedet és igazságodat, hogy mire vagy képes Te, aki tudsz a szívben munkálkodni, életet formálni; aki tudsz újjászülni és aki igazzá tudsz nyilvánítani, minden bűnünk ellenére is, Jézus Krisztusért, a mi Urunkért.

Hadd állítson meg ez az ige bennünket ezen az óévi istentiszteleten, és az az új kezdet, amit elkezdünk, hadd legyen az, hogy igazán szeretnénk Téged tisztelni és imádni! Kérünk Téged, Te munkáld ezt a mi szívünkben! Te adj ehhez erőt, mert magunktól nem fog menni! Te gerjessz vágyat a mi szívünkben, mert vágyaink nem efelé fognak vonni! Kérünk Téged, hogy ne nyissunk ajtót, és amikor ezért imádkozunk, akkor Te állj ott a szívünk ajtajánál és Te tartsd az ajtót a kezedben, Urunk, hogy ne nyissunk rést a világ felé, a testiség felé, a világ szelleme felé! Bo-

HÁLAÁLDOZAT

csásd meg, hogy ha olyan lelkületűek is vagyunk sokszor, hogy nincs szükségünk a másokra, csak a magunk hitéletét nézzük, a mi igehallgatásunk a fontos! Bocsásd meg, hogy sokszor a mellettünk ülőről sem tudjuk, hogy ki ő, mivel küszködik, milyen harcai vannak, miért könnyes a szeme, miért fáj a szíve! Urunk, kérünk, hogy adj nekünk olyan indulatot és lelkületet, amely Tebenned volt, Úr Jézus, amikor észrevesszük a másikat és nem lenyomjuk, kritizáljuk, megszóljuk, ledorongoljuk, hanem ha kell, szelíden figyelmeztetjük, ha kell, akkor segítünk, és mindenképpen felemeljük, ha éppen elbotlott! Kérünk, hogy áldd meg a Te népedet, itt letelepedt gyülekezetedet, szeretteinket közelben és távolban, betegeinket, gyászolóinkat, akik szeretteiket veszítették el az elmúlt napokban!

Kérünk Téged, hogy áldd meg ezt az egész teremtett világot még kegyelmi idővel, amelyben szól a Te hívásod és a Te evangéliumod drága üzenete!

Ámen.

280. ének

1. Ismét egyik esztendeje, Istentől kimért ideje
Telék el a mulandóságnak: Az égi testek órája
Lefolyván, lett új példája A közös változandóságnak;
Elmúlt vége, mint kezdete, Már van csak emlékezete.
2. Boldog, ki csendes lélekkel, És nem könnyező szemekkel
Tekinthez vissza folyására, Ki, ha magát megkérdezi,
Belső örömmel érezi, Hogy szolgált ez jobbulására,
Hogy ment mind az ismeretben Előbb, mind a szeretetben.
3. Boldog, kinek nem kell szánni Elvesztett idejét s banni
Megbecsülhetetlen óráit, Kinek hív emlékezeti
Elébe nem helyezetteti Helyrehozhatatlan hibáit,
Ki az időt megbecsülte, A hivalkodást kerülte.
4. De vajon melyik halandó Volna annyira állandó
A jóban, aki meg ne esne? Kinek volna olyan szíve,
Hogy a kísértésnek íve Rajta oly nyílást ne keresne,
Melyen lopva hozzá férjen És az elevenig érjen?
5. Tökéletességnek Atyja, Az öröm szívemet hatja,
Valahányszor azt elgondolom, Mely sok jókat vettem tőled!
De elrejtőzném előled, Ha meg másrésről megfontolom:
Azokkal mily rosszul éltem, Elvesztegetni nem féltem.
6. Minthogy azért te teheted, Véghez egyedül viheted,
Hogy a jót akarjam és tégyem: Engedd, hogy a múlt esztendő,
Mint már vissza nem jövendő, Magamnak tükörül felvégyem;
A jót benne követhessem, A rosszat elkerülhessem.